

Bestemmelser vedrørende det heromhandlede Omme kunne have samlede paa eet Sted, og det desuden muligvis kunde findes formaalstjenligt at foretage enkelte Ændringer i de tilbageblivende Bestemmelser af Loven af 1874.

Der er den Giendommelighed ved det her foreliggende Forhold, Foranstaltninger i Anledning af de fra Prostitutionslasten udgaaende Ouder og Ulemper, at det næsten i alle Lande har været og tildels endnu er en udbredt Anskuelse, der deles af Regjeringerne, at Politiet er berettiget til i dette Forhold at sætte sig ud over Statens Love og træffe Bestemmelser paa egen Haand endog lige i Modstrid med Lovene, især saaledes, at Politiet, uanset at Lovgivningen sætter Straf for Utugtserhverv og Rufferi, giver Concession (Retshjemmel) paa Udøvelse af saadant Erhverv, og at de Garantier, som Lovene tilsikre Statens Borgere, og selvfølgelig ogsaa Kvinderne, imod vilkaarlig Antastelse af deres Personer fra Politiets Side, tilside sættes lige overfor Kvinder, der ere løsagtige eller af Politiet erklæres for mistænkte i saa Henseende, saa at Politiet tillader sig at anholde dem, undersøge dem paa deres Begeme, indespærre dem o. s. v., som om de vare retløse. Og selv Domstolene synes ikke at anse sig for berettigede til at værge Kvinderne imod saadan Behandling. I saa Henseende kan henvises til Norge, Sverrig, Frankrig, Belgien, og Forholdet var i Grunden det samme hos os, forinden Straffeloven af 1866 udkom, idet det til Politimesteren i Kjøbenhavn i 1815 udfærdigede kgl. Reskript, der hjemlede ham Ret til at indrette en offentlig Prostitution, da det aldrig er blevet kundgjort for Undersaatterne, selvfølgelig ikke kan betragtes som en Lov, der havde ophævet den ældre Lovgivning imod Utugt, men alene var en Regjeringsakt, der tilsagde Politimesteren fritagelse for Ansvar, for de af ham i den omhandlede Henseende udøvede Lovbrud.

Endogsaa efter Udgivelsen af Loven af 1874 have, som ovenfor bemærket, adskillige

Politimestre her i Landet anset sig berettigede til, uagtet de af Loven foreskrevne Betingelser ikke vare tilstede herfor, at indrette i de dem underlagte Kjøbstæder en offentlig Prostitution, uden at det vides, at Amtmændene eller Ministeriet have lagt nogen Hindring i Veien herfor, undtagen i Aarhus, hvor Borgerne tilsidt bragte Justitsministeren til at skride ind og tilholde Politimesteren at efterleve Loven. Endnu i Dens Kjøbstad findes der indrettet en offentlig Prostitution imod Lovens Bydende, idet der ikke for denne Kjøbstad er udfærdiget nogen Vedtægt for Politiets Tilsyn med de løsagtige Fruentimmer, og den i Byens Politivedtægt optagne Bestemmelse, at det overlades til Politimesteren at ordne dette Forhold, indtil en Vedtægt affattes, selvfølgelig ikke kan træde i Stedet for en af Kommunalbestyrelsen tiltraadt Vedtægt.

Naar derhos endelig henses til, at det i Motiverne til Loven af 1874 af Regjeringen udtrykkeligt er udtalt, at „der som Lovgivningen ikke giver Sundhedsautoriteterne den nødvendige Bemyndigelse til at undersøge de løsagtige Fruentimmer en regelmæssig Visitation, er det at befrygte, at Politiet ved Forholdenes Udvikling vil ligefrem blive tvunget til at søge ad Omveie at naae til en Visitations- og Tvangsmyndighed lige overfor disse Fruentimmer, der mangler sikkert legalt Grundlag“ med andre Ord imod Loven, turde det findes vel grundet, at der i andet Stykke af Forslagets § 1 er optaget en — som man ellers skulde mene unødvendig — Bestemmelse om Straf for den Embeds- eller Bestillingsmand, som imod Loven foretager Handlinger, der sigte til en Regulering af Utugt, for at Samfundet saavidt muligt kan være sikret imod, at Politiet paa egen Haand skal søge gjenindsført en offentlig Prostitution.

Naar de i Loven af 1874 med dertil sig sluttende Regulativer træffe Bestemmelser om Politiets Tilsyn med og Myndighed over de løsagtige Fruentimmer saaledes ophæves, opstaar det Spørgsmaal, om 1)